

Arrest

nr. 264 151 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn en die beiden handelen in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 27 augustus 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juli 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2020 dienen de verzoekers, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter A.J., voor haar een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 juli 2021 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Het betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2020 werd ingediend door de wettelijke vertegenwoordigers mevrouw A. G. (...), geboren op (...).1989 te Skopje en de heer A. M. (...), geboren op (...).1984 te V(...) van:

A., J. (...)

nationaliteit: Noord-Macedonië geboren te Skopje op (...).2015

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Allereerst verduidelijken we dat huidige onontvankelijke beslissing geen betrekking heeft op de ouders van betrokkene noch op haar jongere zus in wiens naam huidige aanvraag 9bis eveneens werd ingediend. De aanvraag 9bis in hoofde van haar jongere zus wordt afgesloten met een aparte beslissing 9bis. Aangezien huidige aanvraag 9bis uitsluitend werd ingediend in hoofde van de minderjarige kinderen, maken de elementen die betrekking hebben op de ouders met name: de langdurige binding van mijnheer met België, zijn relatie met een Belgische onderdane en zijn legale verblijf op basis hiervan, hun lang verblijf en integratie) maken geen deel uit van huidige aanvraag 9bis aangezien uitsluitend betrekking hebben op haar ouders en niet op betrokkene zelf. De aanvraag 9bis in hoofde van haar jongere zus wordt afgesloten met een aparte beslissing 9bis. Het ingeroepen element (met name het feit dat zij in België geboren is en dat dit een bijzondere binding met zich meebrengt) dat uitsluitend op haar betrekking heeft maakt dan ook geen deel uit van huidige aanvraag 9bis.

Verder klopt het dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Er werden geen bewijzen van banden met andere familieleden, dan haar ouders, voorgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Gezien de jonge leeftijd van het kind (zes jaar) zijn de belangrijkste zorgfiguren haar ouders waarvan ze niet gescheiden wordt. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kind buiten het kerngezin hier hechte banden opbouwde. Ook worden er voor betrokkene geen bewijzen voorgelegd van buitenschoolse activiteiten. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de

mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM

Het feit dat A., J. (...) hier naar school gaat (wat gestaafd wordt door attest van schoolbezoek schooljaar 2020/2021), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar haar ouders niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van A., J. (...) geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind grotendeels plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Gelet op de nog jonge leeftijd van het kind (6 jaar) kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontczegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Verder halen de ouders ook aan dat ze onvoldoende mogelijkheid hebben tot zorg voor hun kinderen in noord-Macedonië, doch ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Er werden bovendien geen bewijzen voorgelegd waaruit zou blijken.

Hetzelfde gaat op voor art. 6, art. 7 en art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind een recht op leven heeft, dat elk kind een nationaliteit krijgt van bij de geboorte en dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst, wij de nationaliteit van de kinderen niet ontkennen en daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. Ook wat betreft dat de kinderen afhankelijk zijn van hun ouders en onmogelijk alleen kunnen terugkeren naar Noord-Macedonië, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De ouders hebben ook geen legaal verblijf, dus is het aan de ouders om alles in het werk te stellen en samen terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde artikel 24 van het Handvest merken we op dat het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, enkel van toepassing is in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§

22-23). *Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).*

Echter, we merken op dat het kind A., J. (...) nog zeer jong zijn, namelijk zes jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden wordt. Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat A., J. (...) een groot sociaal netwerk opgebouwd heeft. Integendeel uit de voorgelegde attesten blijkt enkel dat ze hier naar school gaat (3de kleuterklas). Er wordt niet aangetoond dat ze buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten heeft opgebouwd. We stellen dus vast dat het kind buiten haar ouders geen sociaal netwerk opbouwden, dat zij niet deelneemt aan buitenschoolse activiteiten. Er wordt van ook niet duidelijk gemaakt op welke wijze een terugkeer naar Noord-Macedonië het belang van het kind schaadt en dat het kind in Noord-Macedonië niet kan opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van haar ouders en opgenomen binnen haar ruimer familiaal kader. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkene het niet aannemelijk maken dat het belang van het kind geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden af gegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. Door de verzoekende partij werd tevens beroep gedaan op artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK, in het bijzonder gelet op de belangen van de minderjarige.

De verzoekende gaf in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aan dat de verplichting om te verhuizen naar Noord-Macedonië voor het aldaar indienen van de machtiging tot verblijf een ongerechtvaardigde inbreuk uitmaakt op haar private belangen. De verzoekende partij wees erop dat de minderjarige langdurig woonachtig is in België, in België verder is opgegroeid, zij alhier haar sociaal leven heeft opgebouwd en les volgt in het Nederlandstalig onderwijs.

3. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK.

4. Door de verzoekende partij werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend voor J. A. (...) (een minderjarige).

De aanvraag werd derhalve niet ingediend in naam van de moeder of vader van de minderjarige. De ouders traden enkel op als wettelijk vertegenwoordigers van hun dochter.

De aanvraag dient dan ook te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de minderjarige, aangezien enkel in naam van de minderjarige een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend. Daarbij dient te worden benadrukt dat een minderjarig kind niet verantwoordelijk kan zijn voor de keuzes die haar moeder of vader hebben gemaakt. De minderjarige is immers volledig afhankelijk van haar ouders.

5. De aanvraag werd enkel ingediend voor de minderjarige, zoals hierboven aangehaald. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, werden echter niet aanvaard. De bestreden beslissing stelt dat de minderjarige haar aanvraag hierom via de gewone procedure dient in te dienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

De bestreden beslissing geldt enkel voor de minderjarige.

De bestreden beslissing stelt echter: "Gezien de jonge leeftijd van het kind (zes jaar) zijn de belangrijkste zorgfiguren haar ouders waarvan ze niet gescheiden wordt" (stuk 1, pagina 2).

Deze stelling is niet correct en getuigt van een onzorgvuldig oordeel.

Andermaal dient te worden benadrukt dat de aanvraag enkel werd ingediend voor de minderjarige, zoals hierboven aangehaald. Buitengewone omstandigheden werden echter niet aanvaard. De bestreden beslissing stelt dat - enkel - de minderjarige haar aanvraag hierom via de gewone procedure dient in te dienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Deze verplichting geldt enkel voor de minderjarige, niet voor haar ouders.

De consequentie van deze beslissing is net dat het opdragen aan de minderjarige om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de

verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, als gevolg heeft dat de minderjarige België dient te verlaten hiervoor en derhalve gescheiden zal worden van haar ouders. Het staat vast dat haar ouders verblijven in België en de beslissing niet voor hen geldt, waardoor de minderjarige net gescheiden dreigt te worden van haar ouders (haar belangrijkste zorgfiguren).

De bestreden beslissing geldt dan ook niet voor haar ouders, aangezien zij géén aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet hebben ingediend op 11 december 2020. De stelling in de bestreden beslissing dat "de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit geen buitengewone omstandigheid vormt" (stuk 1, pagina 2) is dan ook foutief. De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de minderjarige. Er kan door middel van de bestreden beslissing voor de minderjarige geen verplichting worden opgelegd aan haar ouders.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6IVRK.

6. De aanvraag dient te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de minderjarige, aangezien enkel in naam van de minderjarige een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend. Daarbij dient te worden benadrukt dat een minderjarig kind niet verantwoordelijk kan zijn voor de keuzes die haar moeder of vader hebben gemaakt. De minderjarige is immers volledig afhankelijk van haar ouders.

Desondanks blijkt in de bestreden beslissing dat de keuzes die door de ouders van de minderjarige werden gemaakt, met name om zich zonder legaal verblijf in België te nestelen en niet terug te keren naar Noord-Macedonië, ook aan de minderjarige zelf werden toegerekend. Dit blijkt onder meer uit volgende passages: "Hierbij kan bijgevolg worden opgemerkt dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf" en "de ouders hebben ook geen legaal verblijf, dus is het aan de ouders om alles in het werk te stellen en samen terug te keren naar het land van herkomst" (stuk 1, pagina 2).

De gemachtigde miskent hiermee dat de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet enkel werd ingediend voor de minderjarige. Een minderjarig kind heeft geen enkele inbreng of verantwoordelijkheid voor de keuzes die door haar ouders zijn gemaakt. De keuzes die door de ouders van minderjarige kinderen werden gemaakt kunnen daarom niet aan een minderjarig kind zelf worden toegerekend, terwijl de gemachtigde dit wel doet in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelde daarom ook uitdrukkelijk in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet dat het verblijf van haar ouders in België haar noodzaakt de aanvraag in België in te dienen. Zij is immers volledig afhankelijk van haar ouders. Dit zijn haar belangrijkste zorgfiguren, zoals aangehaald in de bestreden beslissing. Het verblijf van haar ouders in België - van wie zij volledig afhankelijk is - maakt een buitengewone omstandigheid uit in hoofde van de minderjarige, hetgeen niet werd erkend door de gemachtigde in de bestreden beslissing. De minderjarige kan echter onmogelijk terugkeren naar Noord-Macedonië zonder haar ouders. De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd bovendien enkel door de minderjarige ingediend. Haar ouders maken hier geen deel van uit.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6IVRK.

7. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat artikel 3 IVRK geen directe werking heeft, waardoor deze bepaling verder niet wordt betrokken in de gemaakte beoordeling.

In de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen de aard en de omvang van de rechten voortvloeiende uit artikel 8 EVRM voor de staat en het individu, de bepalingen van het IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM (zie o.a. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, 82-83).

Behalve aan de tekst van het IVRK, hecht het EHRM ook belang aan de zienswijzen van het VN Comité voor de Rechten van het Kind (zie o.a. EHRM 20 maart 2012, C.A.S en C.S. t. Roemenië, 71-72). Het VN Kinderrechtencomité heeft een aantal artikelen van het IVRK tot kernartikelen bestempeld, zoals artikel 3 (het belang van het kind) en artikel 6 (het recht op leven en ontwikkeling). Deze artikelen bevatten volgens het Comité algemene beginselen die aan het gehele verdrag ten grondslag liggen (zie

bv. General Comment No. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, CRC/GC/2003/5).

Binnen de rechtspraak van het EHRM, speelt het in artikel 3 EVRK neergelegde "best interest of the child"- beginsel derhalve een centrale rol.

Het geldt daarbij voor het EHRM als maatgevend bij de uitleg van het in een concreet geval geldend recht en vaak als doorslaggevend bij de belangenafweging die in elke zaak moet worden gemaakt tussen de belangen van het kind en die van andere betrokkenen (zie o.a. EHRM 8 juli 2003, Sahin t. Duitsland, 66).

De stelling in de bestreden beslissing dat artikel 3 IVRK geen directe werking heeft, waardoor deze bepaling verder niet wordt betrokken in de gemaakte beoordeling, is daarom niet verantwoord.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6IVRK.

8. *Het opleggen van de verplichting om af te reizen naar een land waarmee de minderjarige geen enkele band meer heeft, Noord-Macedonië, is bovendien in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.*

De minderjarige is langdurig verblijvende in België. Zij groeide hier op. Zo blijkt uit het administratief dossier dat het gezin (de moeder en minderjarige kinderen) de vader vervoegden in België en dat op 2 maart 2018 door mevrouw A. G. (...) een aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend in functie van haar echtgenoot, de heer A. M. (...). De omgeving alwaar de minderjarige is opgegroeid is op geen enkele manier te vergelijken met Noord-Macedonië, waardoor haar belangen ernstig worden geschaad. Zij zou bovendien verplicht worden om haar schoolloopbaan af te breken in het Nederlandstalig onderwijs, hetgeen manifest in strijd is met de belangen van de minderjarige.

Dat J. (...) zonder legaal verblijf in België woonachtig is, zoals de gemachtigde stelt, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige op geen enkele manier verantwoordelijk is voor de keuzes die door haar ouders werden gemaakt.

Het opleggen van de verplichting aan de minderjarige om, voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, voor een lange en onzekere periode naar Noord-Macedonië af te reizen - waarmee zij geen enkele band heeft en waardoor haar school in België wordt afgebroken - is manifest in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. Beoordeling

3.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag betreft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat dit verdragsartikel, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bepaling, waarvan de verzoekers tevens de schending aanvoeren. De voormelde beginselen van behoorlijk bestuur dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van deze wetsbepaling, die de juridische grondslag van de bestreden beslissing vormt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de minderjarige dochter van de verzoekers beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat de aanvraag voor hun minderjarige dochter niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.2.3. De verzoekers benadrukken dat zij als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter J.A. een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend zodat deze aanvraag enkel dient te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de minderjarige. De verzoekers menen dat de stelling in de bestreden beslissing, dat hun minderjarige dochter niet van hen wordt gescheiden, niet correct is. De verzoekers betogen dat de machtigingsaanvraag enkel in naam van hun minderjarige dochter werd ingediend, zodat het niet aanvaarden van de ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden betekent dat hun minderjarige dochter (alleen) dient terug te keren naar haar land van herkomst om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post een machtigingsvraag in te dienen. Volgens de verzoekers is de thans bestreden beslissing niet op hen van toepassing waardoor hun minderjarige dochter alsnog van hen gescheiden dreigt te worden. Zij menen dat er door middel van de bestreden beslissing, die enkel geldt voor de minderjarige, geen verplichting kan worden opgelegd aan de ouders.

De verzoekers viseren met dit betoog de volgende motieven:

“Echter, we merken op dat het kind A., J. (...) nog zeer jong zijn, namelijk zes jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden wordt.”

En:

“Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt. Ook wat betreft dat de kinderen afhankelijk zijn van hun ouders en onmogelijk alleen kunnen terugkeren naar Noord-Macedonië, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De ouders hebben ook geen legaal verblijf, dus is het aan de ouders om alles in het werk te stellen en samen terug te keren naar het land van herkomst”.

De verzoekers kunnen worden gevolgd dat de thans bestreden beslissing enkel op hun minderjarige dochter betrekking heeft. Evenwel gaan de verzoekers eraan voorbij dat zij, zoals in de bestreden beslissing ook wordt uiteengezet, niet gemachtigd of gerechtigd zijn op een verblijf in België en dat zij dus op illegale wijze in België verblijven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op respectievelijk 26 november 2018 en 20 mei 2020 ten aanzien de verzoeker (de heer A. M.) en de eerste verzoekster (mevrouw A. G.) een beslissing werd getroffen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker diende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2018 een beroep in bij de Raad. Dit beroep werd verworpen (RvV 9 mei 2019, nr. 220 946). De verzoekster nam op 9 augustus 2020 kennis van het jegens haar getroffen bevel om het grondgebied te verlaten, doch zij wendde hiertegen geen rechtsmiddel aan. Beide bevelen om het grondgebied te verlaten zijn derhalve definitief. Aldus rust op de beide verzoekers de verplichting om het Schengengrondgebied te verlaten. Nu de verzoekers niet gerechtigd of gemachtigd zijn op een verblijf in België en op hen beiden de verplichting rust om het Schengengrondgebied te verlaten, ziet de Raad niet in waarom de thans bestreden beslissing zou resulteren in een scheiding met hun minderjarige dochter A.J. In deze omstandigheden is het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verweerder vooropstelt dat de verzoekers samen met hun minderjarige dochter kunnen terugkeren naar het land van herkomst om, volgens de reguliere procedure voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, aldaar de aanvraag in te dienen voor hun dochter.

Waar de verzoekers benadrukken dat zij de aanvraag enkel hebben ingediend voor hun minderjarige dochter, zodat de genomen beslissing enkel voor haar geldt en er voor hen geen verplichting kan worden opgelegd in het kader van deze aanvraag en beslissing, kunnen de verzoekers overigens geen

concreet en geoorloofd belang doen gelden bij hun kritiek. De verzoekers gaan er immers aan voorbij dat op hen hoe dan ook reeds een terugkeerverplichting rustte wanneer zij, vanuit een illegaal verblijf, voor hun minderjarige dochter en enkel voor haar (zo wordt in het enig middel benadrukt) op 11 december 2020 een aanvraag indienden om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij streefden hiermee aldus een situatie na waarin enkel hun minderjarige dochter tot een voorlopig verblijf in België zou worden gemachtigd, terwijl er jegens hen als ouders nog steeds een terugkeerverplichting zou gelden. Door er bewust voor te kiezen om op 11 december 2020 enkel voor hun minderjarige dochter een verblijfsaanvraag in te dienen, hebben de verzoekers dus zelf geen bekommernis getoond om niet van hun minderjarige dochter te worden gescheiden. In deze omstandigheden is de kritiek, dat de bestreden beslissing enkel aan de minderjarige dochter oplegt of kan opleggen om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen waardoor er een scheiding dreigt tussen hen en hun dochter, niet geoorloofd. Het gegeven dat de beslissing enkel geldt voor de minderjarige dochter, is immers louter het gevolg van de eigen keuze van de verzoekers om zelf geen verblijfsmachtiging aan te vragen terwijl zij nochtans in onregelmatig verblijf verkeren en er jegens hen reeds bevelen om het grondgebied te verlaten werd getroffen die definitief en uitvoerbaar zijn.

Aangezien de verplichting om het grondgebied te verlaten reeds voortvloeit uit de bevelen om het grondgebied te verlaten die jegens de beide verzoekers werden getroffen en die definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn, kunnen de verzoekers niet dienstig voorhouden dat de verweerder middels de beslissing omtrent de machtigingsaanvraag (die zij enkel voor hun minderjarige dochter indienden), aan hen enige verplichting oplegt.

3.2.4. Verder herhalen de verzoekers dat de aanvraag moet worden beoordeeld vanuit het standpunt van de minderjarige omdat de aanvraag enkel in haar naam werd ingediend. Zij betogen hierbij dat een minderjarige niet verantwoordelijk is voor de keuzes die de ouders maken en geven aan dat een minderjarige volledig afhankelijk is van zijn ouders. De verzoekers lezen in de bestreden beslissing desalniettemin dat hun keuze om zich in illegaal verblijf te nestelen en niet terug te keren naar Noord-Macedonië aan hun minderjarige dochter wordt toegerekend.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat A., J. (...) hier naar school gaat (wat gestaafd wordt door attest van schoolbezoek schooljaar 2020/2021), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar haar ouders niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van A., J. (...) geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind grotendeels plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Gelet op de nog jonge leeftijd van het kind (6 jaar) kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).”

De verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij aangeven dat een zesjarige niet verantwoordelijk is voor de keuzes die de ouders maken. Zo is het is niet de verantwoordelijkheid van een zesjarige dat diens ouders geen gevolg hebben gegeven aan de verplichting die hen werd opgelegd om het grondgebied te verlaten en dat zij zich met hun kind genesteld hebben in illegaal verblijf.

In tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, kan in de bestreden beslissing echter niet worden gelezen dat de keuzes die de verzoekers hebben gemaakt door de verweerder daadwerkelijk aan hun zesjarige dochter worden toegerekend. Evenmin blijkt dat deze of gene in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheid wordt afgewezen om reden dat de verzoekers ervoor hebben gekozen om zich in illegaal verblijf te nestelen en niet terug te keren naar Noord-Macedonië.

In de bestreden beslissing wordt met name gemotiveerd dat het gegeven dat hun zesjarige dochter in België naar school gaat niet wordt aanzien als een buitengewone omstandigheid omdat niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen: *“Het feit dat A., J. (...) hier naar school gaat (wat gestaafd wordt door attest van schoolbezoek schooljaar 2020/2021), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar haar ouders niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.”* Dit is dan ook het determinerende motief

als waarom de scholing van A. J. niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. De verzoekers betwisten niet dat hun dochter A.J. ook in Noord-Macedonië naar school kan gaan. Zij betwisten evenmin de bijkomende vaststelling dat hun dochter geen nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die in Noord-Macedonië niet voorhanden zou zijn.

Ten overvloede (“bovendien”) wijst de gemachtigde nog op de verantwoordelijkheid van de ouders:

“Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind grotendeels plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf”.

Dit motief, dat niet wordt aangewend om de scholing van A. J. niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te nemen, moet dan ook als louter overtollig worden beschouwd. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.2.5. De verzoekers voeren aan dat zij in de machtigingsaanvraag hebben aangehaald dat hun minderjarige dochter van hen afhankelijk is en dat hun dochter, gelet op het verblijf van haar ouders in België, onmogelijk kan terugkeren naar Noord-Macedonië en zij daarom genoodzaakt is om deze aanvraag vanuit België in te dienen. De verzoekers menen dat deze buitengewone omstandigheid door de gemachtigde niet werd erkend.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Ook wat betreft dat de kinderen afhankelijk zijn van hun ouders en onmogelijk alleen kunnen terugkeren naar Noord-Macedonië, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De ouders hebben ook geen legaal verblijf, dus is het aan de ouders om alles in het werk te stellen en samen terug te keren naar het land van herkomst.”

De verzoekers betwisten niet dat zij geen legaal verblijf hebben. Zoals hoger werd uiteengezet, werden de verzoekers reeds op definitieve wijze bevolen om het grondgebied te verlaten. Gelet op het niet-betwiste gegeven dat de verzoekers - als ouders van de minderjarige voor wie de aanvraag wordt ingediend - niet gemachtigd of gerechtigd zijn op een verblijf in België en aangezien de verzoekers niet concreet weerleggen dat zij samen met hun minderjarige dochter kunnen terugkeren om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure, tonen de verzoekers niet aan dat op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat de beweerde onmogelijkheid voor hun minderjarige dochter om alleen naar het land van herkomst terug te keren niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Door ter zake enkel het reeds in de aanvraag gehuldigde standpunt te herhalen, tonen de verzoekers geen ondeugdelijke motivering of onzorgvuldige besluitvorming aan.

3.2.6. De verzoekers hekelen verder dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft, waardoor deze bepaling niet wordt betrokken in de gemaakte beoordeling. Zij verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Maslov*, waarbij het Kinderrechtenverdrag mee in overweging werd genomen bij de interpretatie van het EVRM. De verzoekers betwisten aldus niet dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft, maar betogen wel dat het hoger belang van het kind alsnog een centrale rol speelt in de rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft. Desalniettemin wordt verderop in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

*“Verder klopt het dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Er werden geen bewijzen van banden met*

andere familieleden, dan haar ouders, voorgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Gezien de jonge leeftijd van het kind (zes jaar) zijn de belangrijkste zorgfiguren haar ouders waarvan ze niet gescheiden wordt. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kind buiten het kerngezin hier hechte banden opbouwde. Ook worden er voor betrokkene geen bewijzen voorgelegd van buitenschoolse activiteiten. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100).

(...)

Echter, we merken op dat het kind A., J. (...) nog zeer jong zijn, namelijk zes jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden wordt. Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat A., J. (...) een groot sociaal netwerk opgebouwd heeft. Integendeel uit de voorgelegde attesten blijkt enkel dat ze hier naar school gaat (3de kleuterklas). Er wordt niet aangetoond dat ze buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten heeft opgebouwd. We stellen dus vast dat het kind buiten haar ouders geen sociaal netwerk opbouwden, dat zij niet deelneemt aan buitenschoolse activiteiten. Er wordt van ook niet duidelijk gemaakt op welke wijze een terugkeer naar Noord-Macedonië het belang van het kind schaadt en dat het kind in Noord-Macedonië niet kan opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van haar ouders en opgenomen binnen haar ruimer familiaal kader. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkene het niet aannemelijk maken dat het belang van het kind geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst."

Hieruit blijkt dat de verweerder, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, het hoger belang van het kind wel degelijk in rekening nam in zijn beoordeling omtrent artikel 8 van het EVRM, alsook in zijn beoordeling betreffende de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de mate dat de verzoekers menen dat de bestreden beslissing een scheiding tussen hen en hun kind teweegbrengt, kan worden verwezen naar wat onder punt 3.2.3. werd uiteengezet. Voor het overige gaan de verzoekers niet op concrete wijze in op de hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing. Aangezien bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk het hoger belang van het kind in rekening werd gebracht, blijkt niet welk concreet belang de verzoekers hebben bij hun kritiek dat het, gelet op de rechtspraak van het EHRM, niet verantwoord is om aan artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag een directe werking te ontzeggen.

3.2.7. De verzoekers betogen tevens dat hun kind de verplichting opleggen om af te reizen naar een land waarmee zij geen enkele band heeft (Noord-Macedonië) in strijd is met de primaire en private belangen van de minderjarige. De verzoekers benadrukken dat hun kind reeds lange tijd in België verblijft en dat zij hier opgroeide. Zij verwijzen naar het administratief dossier waaruit blijkt dat de moeder en de minderjarige kinderen de vader vervoegden die reeds langer in België verbleef, en dat de verzoekster op 2 maart 2018 een aanvraag gezinshereniging in functie van haar echtgenoot indiende. De verzoekers werpen op dat de omgeving waarin de minderjarige is opgegroeid op geen enkele manier te vergelijken is met Noord-Macedonië waar haar belangen ernstig worden geschaad.

De verzoekers laten evenwel na te concretiseren in welke mate de omgeving in hun land van herkomst voor hun minderjarig kind niet te vergelijken is met de omgeving in België en in welke mate deze omgeving schadelijk zou zijn voor hun minderjarig kind. Daarnaast blijkt dat de verweerder oog heeft gehad voor de eenheid van het gezin. In de bestreden akte wordt immers overwogen dat de ouders geen legaal verblijf hebben zodat hun minderjarige dochter A.J. door de thans bestreden beslissing niet van hen gescheiden wordt. De verweerder heeft tevens geoordeeld dat er niet wordt aangetoond dat A.J. in het land van herkomst geen scholing zou kunnen verkrijgen én hij heeft de banden van A. J. met België afgewogen tegenover de banden die zij nog heeft in haar land van herkomst: "Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat A., J. (...) een groot sociaal netwerk opgebouwd heeft. Integendeel uit de voorgelegde attesten blijkt enkel dat ze hier naar school gaat (3de kleuterklas).

Er wordt niet aangetoond dat ze buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten heeft opgebouwd. We stellen dus vast dat het kind buiten haar ouders geen sociaal netwerk opbouwden, dat zij niet deelneemt aan buitenschoolse activiteiten. Er wordt van ook niet duidelijk gemaakt op welke wijze een terugkeer naar Noord-Macedonië het belang van het kind schaadt en dat het kind in Noord-Macedonië niet kan opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van haar ouders en opgenomen binnen haar ruimer familiaal kader.” De verzoekers maken met hun vage betoog niet concreet aannemelijk op welke wijze de verplichting om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst, om aldaar voor hun dochter een verblijfsaanvraag in te dienen, de belangen en het welzijn van deze dochter zou schaden.

De verzoekers betogen dat hun dochter verplicht zou worden om haar schoolloopbaan in het Nederlands af te breken, wat strijdig is met haar belangen. Hoger werd echter reeds vastgesteld dat de verzoekers niet betwisten dat hun dochter A.J. in Noord-Macedonië naar school kan gaan en zij geen nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die in Noord-Macedonië niet voorhanden zou zijn.

Voorts motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing nog als volgt:

“Gelet op de nog jonge leeftijd van het kind (6 jaar) kan er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).”

De verzoekers gaan niet op concrete wijze in op dit motief, zodat dit motief overeind blijft.

Verder kunnen de verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij zonder meer poneren dat hun dochter geen enkele band heeft met Noord-Macedonië. Hun dochter heeft er haar eerste levensjaren doorgebracht en heeft er een ruim familiaal netwerk, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verder verblijven alle gezinsleden op illegale wijze in België, zodat zij allen samen kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

De verzoekers gaan er bovendien aan voorbij dat de verweerder tevens heeft geoordeeld dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding betreft, en dat een dergelijke tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er in dit kader op dat het EHRM reeds stelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland terwijl zij geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). *In casu* dient te worden opgemerkt dat de verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om hen in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het privé- en of gezinsleven van hun dochter in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de minderjarige dochter van de verzoekers enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoekers niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, blijkt derhalve niet.

Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aangetoond.

3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE